

FENYVESI OTTÓ

Lírai bűbáj: Elveszve

NEM TALÁLOM AZ UTAT HAZAFELÉ *

Elvesztettem a fonalat, elvesztettem az egészet, már csak a részletek sejlének. Elveszve a törmelésekben. Mintha golyószóró ontaná a lövedéket, röpködnek a betűk, hömpölyögnek a szavak. Értelmüket veszítették. Csapódnak bele a falba, a húsbá. Roncsolnak, tapadnak. A nyelv roncsai után a széthullott valóság csonkjai.

Rohanok hazafelé. Nem találok az utat. Kosztolányi tér. Mátyás utca, Józsefváros? Hrabal söröző, Shakespeare sugárút, Kafka köz. Atlantisz könyvesbolt. Bolyongok az opálos félhomályban. William S. Burroughs sétány, Baudelaire cukrászda, Katolikus Porta. Brno söröző (Szegeden), Šipan, Lopud, Koločep (Elafiti-szigetek az Adrián, Jókai Mór: *A három márványfej* című regényében Szarvas-szigeteknek nevezi őket). Szenteleky-hídja a Moszongán, Jevrejska ulica, Újvidék, Gurman étterem, Balzac utca. A fák mögött egy ház, ahol laktunk. De valahogy minden más, kisebb. Szűkebb és szürkébb. Alig férünk bele a képbe. A parkoló, ahol Szeles Mónika megtanult teniszezni. Nem akarok hinni a szememnek. Itt kellene lenni valahol. Ne gondolja, hogy kitaláltam mindezt! Itt laktunk, a Balzac utcában. Milyen boldogok voltunk. Kell, hogy legyen valaki, aki még emlékszik.

Felismerhetetlen, csillogó töredékek.

Nem találok az utat hazafelé.

Megannyi elveszett ember és helyszín. A távolban városok látképe, templomok tornyának körvonalai. A jobb felső sarokban egy téglagyár kéménye, arrébb egy göcsörtös, kopár fa. Talán kárókatónak gubbasztottak rajta. A gondolat a föld mélyébe fúr, mint a fa gyökérzete. Elveszett ködképek. A tiszta absztrakció égi magasságai. A közelben egy jobbra kanyarodó lomha folyó. Az isteni gondviselés helyezte volna oda?

Ki mit beszél? Ki kit beszéltet és miért? Izgalmasra fordulnak a váratlanok. Ez a éjszaka tovább tart majd, senki sem sejt veszélyt.

Versenyt futok az idővel. Mit kerestem a Balzac utcában? Mit keresek a Kosztolányi téren? Egy elveszett traktátust a sóletből kikandikáló babérlevélről?

Elveszve a hálózatban, a részletekben: permanens látszat, délibáb.

Ki tette? Az emberek vagy az idő?

Új reggelről énekel Bob Dylan. Kilábalok az álom és az élet között elterülő piszkos és langyos folyamból, és megyek tovább. A hétköznapi ócskavas-telepén az összes töredék meglesz, mi elveszett. Összesűrűsödtek egy kicsiny fekete pontba.

Beszorzom ezerrel, és mehet a galaxisba!

* *Can't Find My Way Home* (Nem találok az utat hazafelé) címmel van Steve Winwoodnak egy dala. A Blind Faith (Vak hit) blues zenekar 1969-ben megjelent albumán csendült fel először. Winwood mellett a Blind Faith tagja volt: Eric Clapton (gitár), Ginger Baker (dobok) és Ric Grech (basszusgitár). Azóta sokan és sokszor feldolgozták, sokan sokféleképpen eljátszották.